

Теплий і вогкий дим...

Світлана Короненко

Теплий і вогкий дим. Погар зеленої глици.
О, пресвятий Никодим, буду тобі я молитися.
Справлю зимовий плащ, є відзігорна шпилька.
Дух не смирен і пропащ, тут би не вмерти тільки.
Вип'ю руде вино, з'їм цей горішок волоський.
Дар, який зверху дано, ще мене не укоськав.
Темний опалий сад... Грішниці блудять ярами.
Гадина юна і гад шурхають поміж дворами.
Вірш – він, як згуба і дим, вічного дива ловитва.
О, пресвятий Никодим, більш ні про що не розпитуй!
Витвір химер і ума, як непорочне зачаття.
Тяж, наче сум і чума. Вірш калатає під платтям.
Темні осінні яри, басаврюки і ворожки.
Шкіра зміїна горить. Відсвіти темні з-під брошки.
Що ти шепочеш вночі? Чорні ворущаться тіні.
Темна рука на плечі: содова? кава? мартіні?
Так, тут лиш порох і дим – ходять мої ворогині...
Ох, пресвятий Никодим, — прісно, вовіки і нині!
Шурхає гаддя в садах. Гілка ніде не тетерхне.
Чути лише, як вода пада на зимну поверхню.
Вогкий гарячий листок. Темна рука на папері.
Вийду із виру пліток, наче з новітніх містерій.
Віршниця в стилі декор, що ти вночі написала?
Темний гарячий кагор важко тремтить у бокалах.
Профіль. Гаряче чоло. Слід розпашілої тиші.
Слухай, усе вже було в юних задиханих віршах!
В холод і темний дим входжу з осіннім словом.
Ох, пресвятий Никодим, я таки безголова.
Темні осінні яри, шпильок немодні підкови.
Погляд жіночий горить, в горлі клубочиться слово.
Кажеш, що слово, як дим, кажеш, що слово невтримне?
Ох, мій святий Никодим, слово це вічне і римне,
Що як підземна вода чи як озимий холод,
Чи, як жіноча біда, йде в римувальний солод.
Ринви і древні гроби, темні церковні вежі.
Як оселедці чуби, як сповивальні – одежі.
Церква маленька й стара, наче сумний чоловічок...

Студна осіння пора. Вибився шарф між петличок.
Шепіт, рядки молитов, дух сповідалень і крові...
Ігрища, цирк, шапіто? Відсвіти пурпурові.
Темний зимовий плащ. Туфлі. Во здоровіє свічі.
Відблиски змієвих пащ. Шабля. Рука чоловіча.
Строгі іконні вогні. Профіль не юної жінки.
Темне лице на стіні у рушниках із барвінком.
Темні обличчя чужі. Плахти і вицвілі лики.
Ковзають сонні вужі. Скинула листя осика.
Відьма черкнула крилом. Скрикнули сови у лісі.
Хтось прочитає псалом, хтось закигиче у висі.
Гаддя зникає в ярах. Зойкнула шпилька офірно.
Звичний, аж вичахлий страх. Листя лягає покірно.
Світло золочених риз, виткане Боже слово.
Пізній життєвий криз? Сукні розкрилля шовкове?
Свічка тремтить у руці. Рипнули двері церковні.
Пугач зітхнув в осоці. Слово озвалось гріховно...
... Плаче святий Никодим. Погляд ясний і собачий.
І нетутешній дим — над личком його дитячим.